

Kateřina Plachá
ZKÁZA Z NEBES

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Byl to den, který měl být původně koncem světa. Ve skutečnosti však končil svět takový, jaký jsme ho znali a byli na něj zvyklí. Toho, co patřil pouze nám, lidem. Byli jsme tím nejsilnějším druhem na planetě. Nepřemožitelní. Vše, čemu jsme kdy věřili a rozuměli, se ale v jednom okamžiku úplně změnilo.

Celá léta se předpokládalo, že se člověk nakonec vyhubí sám. Nikdo ovšem nečekal, že nejkratší den v roce, *slunovrat*, se stane zároveň tím nejdelším dnem ze všech. Osudným dnem, kdy na Zemi sestoupili *oni*.

Zkáza z nebes.

Kateřina Plachá © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-170-9

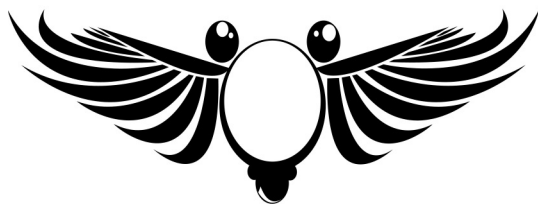
OBSAH

- Prolog -	Kapitola 17.
Kapitola 1.	Kapitola 18.
Kapitola 2.	Kapitola 19.
Kapitola 3.	Kapitola 20.
Kapitola 4.	Kapitola 21.
Kapitola 5.	Kapitola 22.
Kapitola 6.	Kapitola 23.
Kapitola 7.	Kapitola 24.
Kapitola 8.	Kapitola 25.
Kapitola 9.	Kapitola 26.
Kapitola 10.	Kapitola 27.
Kapitola 11.	Kapitola 28.
Kapitola 12.	Kapitola 29.
Kapitola 13.	Kapitola 30.
Kapitola 14.	Kapitola 31.
Kapitola 15.	Kapitola 32.
Kapitola 16.	- Epilog -

Poděkování

**Velké díky patří Hance Zelinkové
a Ely Ch., a všem ostatním,
kteří mi byli nápomocní.**

- Prolog -

„Andy, laskavě s tím už přestaň!“ prohnal se pokojem Nathanův podrážděný hlas. Napjatě postával u okna v obýváku a skrze škvíru mezi tlustými závěsy, které zůstávaly nepřetržitě zatažené, pozoroval nepřírozně ztichlé dění venku. „Lezeš mi tím na nervy,“ objasnil o něco mírněji.

„Promiň,“ kuňkla plaše a vytáhla ostří nože z podrápané desky stolu.

Pokaždé, když byli tady nahoře a ne v relativním bezpečí zamčeného sklepa, to oběma protivně brnkalo na nervy.

Andriana se po Nathanovi otočila s omluvou natištěnou ve tváři a ten teplý, azurový pohled ji jako obvykle pohladel až do hloubi její neustále vystrašené duše. Očima na vteřinku sklouzla k pistoli, kterou měl bezpečně zastrčenou za pásem kalhot, a viditelně se uvolnila.

Hned si připadla daleko jistěji a bezpečněji.

„Vím, že se bojíš, ale nesmíš přestat věřit. Rozumíš?!“ naléhal povzbudivým hlasem.

Chvilí němě koukal do Andyina pobledlého a unaveného obličeje, než se zas otočil směrem k oknu. Konečky prstů nepatrně rozhalil tmavě zelený, ošoupaný závěs, který do ztemnělého obýváku propouštěl jen slabé světlo zvenčí.

„Jo, já jen... nevím, co s námi bude dál,“ broukla roztěkaně a rozechvělou rukou zastrčila nůž zpátky do pouzdra, připevněného na černém pásku u džínů. „A stýská se mi po tátovi.“

Nathan jen chápavě přikývl.

I jemu chyběla matka.

Místnost se opět pohroužila do absolutního ticha. Ozýval se jen protivný tikot nástěnných hodin z kuchyně.

Týdny pátrali po jakémkoli pohybu či pohnutí, ať člověka nebo zvířete. Prozatím bezúspěšně. Nikdo se venku dlouhou dobu neukázal. Ani oni sami se neodvažovali vyjít z domu. Zřejmě i ostatní měli dost rozumu na to, aby zůstali zalezlí ve svých domácích úkrytech.

Poslední živou bytost, která s křikem prchala přes jejich neposekaný trávník až k verandě druhého domu, viděli naposledy před dvěma týdny. Andy pouze na prchlivý okamžik napadlo, jestli tady v okolí už nezůstali sami, ale bolestivě sevřený žaludek další rozvíjení téhle absurdní myšlenky urychleně zamezil.

Byla to naprostá hovadina!

Hlavou se jí snad naschvál prohnala i vzpomínka na poslední normální den. Tehdy bylo její hlavní starostí, co si obléknout na rande nebo co bude k večeři. Kdežto teď? Zajímalo ji především to, jestli se vůbec dožijí dalšího rána. A nyní by dala za jeden fádňák den s naprosto všední náplní snad cokoliv.

„Nanosila jsi dolů láhve s vodou?“ zeptal se Nathan, zatímco dál opatrně nakukoval ven.

„Jo. Seskládala jsem je na obvyklém místě,“ dodala hrdým šepem a automaticky se na židli napřímila. Zajistila další várku, která jim měla vystačit na několik následujících dnů, i když tak dlouho tam dole stejně zavření nezůstanou. Většinou chodili nahoru i třikrát denně.

Spousty různých konzerv a dalších potravin tu měli pořád ještě dostatek, ačkoli se už viditelně ztenčovaly. Nathanova matka byla v tomhle ohledu velmi prozíravá, až paranoidní žena poháněná obavami z prohlubující se krize. Zřejmě by ji však ani ve snu nenapadlo, že se tyhle železné zásoby budou hodit z úplně jiných důvodů.

„Už sis odskočila?“ vytáhl Andy z věčného přemýšlení Nathan.

„Ano,“ pípla stydlivě.

Pořád si tak docela nezvykla na fakt, že jí tenhle kluk kontroluje i to, jestli si došla na záchod. A to si spolu vyšli jen jednou. Poprvé a zároveň naposledy.

Tenkrát jí táta udělal příšernou scénu a zakázal, aby se s Natem ještě někdy viděla. Nechácala proč. Andy se líbil. Chodili do stejné školy a on byl jen o rok starší. Jenže ani poté, co se od otce dozvěděla pravdu, že Nathaniel je vlastně jeho nemanželský syn, a tedy její nevlastní bratr, ji to k němu nepřestalo táhnout. Ovšem tentokrát zcela jiným způsobem.

Měla bratra!

A zbožňovala ho.

Nat byl jak sluncem prohřáté léto, kdežto ona spíš připomínala chladnou zimu. Světle modré oči s tmavě hnědým odstínem vlasů a bledou pletí zdědila po mámě. Po tátovi leda tak tvar nosu a rtů. Nic víc. A třebaže se na něj za to, že mámu podvedl – ačkoli to nebyla tak úplně pravda, protože s Natovou mámou v té době chodil – nehorázně zlobila, i tak jí moc chyběl.

Myšlenky se Andy opět automaticky přesunuly do doby, kdy tohle všechno začalo. Jak je ve dne v noci bez přestání dělaly ohlušující výstřely, nebo výkřiky a ječení. Kolikrát jen se ten nelidský rámus pokoušela zastavit dlaněmi přitisknutými na uších? Mnohokrát. Pokaždé to však bylo zcela bezvýsledné snažení, a tak nedobrovolně naslouchala hrůzám z okolí a tváře jí přitom brázdily proudy horkých slz v očekávání nadcházejícího konce.

V duchu alespoň děkovala za ochranou náruč, ten pevný maják v bouři, do níž ji Nat vždy ochotně zahalil. Hladil Andy po zádech, líbal do vlasů a šeptal konejšivá slůvka, ačkoliv i on sám dobře věděl, že to pramálo pomůže.

Vše, co se za posledních několik týdnů událo, bylo naprosto šílené. Jako by se nemohla probudit ze špatného snu, který byl ale pouhopouhou realitou a nebral konce. Oči jí zvlhly a v pravém koutku se zaperlila osamělá slza.

Naštěstí ten poslední týden byl venku daleko větší klid a boje se ozývaly už jen za bílého dne. Bylo to tak snesitelnější. V noci si mohli dopřát dostatečně klidný spánek, aniž by je děsivé zvukové kulisy zvenčí nutily k absolutní bdělosti. A předešlých čtyřicet osm hodin, kdy se venku konečně nic závratného nedělo, v Andy opět vzrostla špetka naděje. Tu a tam se kolem ještě prohnalo vojenské vozidlo a pálilo nepřetržitou salvu projektilů, než zas umlklo a byl klid.

Třeba už je to vyřešené?

A vláda se o celou situaci postarala?

Nebo... ne?

Bylo však velmi složité cokoliv zjistit. Proud neustále vypadával a naskočil jen zřídkakdy. Vlastně to bylo spíš nemožné. Kdyby tak tušila, co se tam venku dělo, ale tolik potřebné informace jí prostě chyběly.

Všudypřítomný strach se na ni neustále lepil jako černý dehet a ten nechutný studený pot cítila po celé délce páteře čtyřiadvacet hodin denně. Nedokázala se ho zbavit. Nechtěla si připadat slabá. Nechtěla být tou bázlivou, křehkou dívkou, jíž v hloubi duše stejně byla. Obyčejnou přítěží.

„Andy,“ oslovil ji Nathan vyrovnaně a laskavým pohledem sklouzl po její tváři.

Na střední byl tenhle nádherný blondák kapitánem fotbalového týmu a skvělým velitelem, takže pokaždé, když se na ni tímhle uklidňujícím způsobem zadíval, měla na prchlivý okamžik dojem, že je opravdu v bezpečí. Ty akvamarínové hlubiny ji ponořily do ochranného tepla klidného a průzračného moře, které z ní dokázalo odvést veškeré napětí.

„Odskočím si. Pokud chceš jít rovnou dolů, tak utíkej. Venku se beztak nic neděje,“ pověděl mile a pohladil ji. Nebylo v tom víc, než starostlivé gesto staršího sourozence. Neznatelně zatřepala hlavou a němě mu to s pozvednutými koutky odkývala.

„Tak už běž,“ popohnala ho.

„Jo,“ dodal tiše. Vlepil jí cudnou pusou na čelo, pak se otočil na patě a už ho nebylo.

Andy si odevzdaně povzdechla.

Nathan byl kotva, která měla sílu udržet ji na místě a při zdravém rozumu. Její spása. Netušila, co by si bez něj počala, a rozhodně to nikdy ani nechtěla zjišťovat. Nejspíš by nepřežila ani pět minut. Právě se otáčela k odchodu, když zaslechla skoro nepostřehnutelný zvuk z venku.

Bylo to blízko.

Hodně blízko.

Všechno v ten okamžik naprosto umlklo, i dech. Srdce se Andy

z vteřiny na vteřinu divoce roztlouklo a tělem rozlil adrenalin. Natahovala uši, jestli náhodou nezaslechne víc, ale ne. Nic. Jen absolutní a nervy drásající ticho.

Nedalo jí to, a tak velmi pomalými a nanejvýš opatrnými kroky došla až k oknu. Věděla, že by to dělat neměla. Nathan ji už několikrát nabádal, že pokud cokoliv podivného uslyší, má ihned utéct do sklepa a zamknout se tam.

Tak co tu, sakra, ještě dělá?

Natáhla ruku k těžkému závěsu.

„Bude to jen taková malá kontrola,“ uklidňovala se v duchu.

V momentě, kdy ho skutečně jen neznatelně odhrnula, tak aby zahlédla pouze to nejnnutnější, se do jejího pohledu zavěsil jiný. Neznámý a ledově temný. Tvrdý, odhodlaný a sebestředný. Připomínal hnědou zamrzlou zem, a jediné co dokázalo zjemnit jejich pronikavý chlad, byly dlouhé černé řasy lemující ten úžasný pár očí. Nasucho polkla. Nepřátelství, které z cizince za sklem jasně sálalo i přes okno, ji ještě tolik nevyděsilo, kdyby s temným arogantním úšklebkem ve tváři neroztáhl... křídla?

„Anděll!“ zaječel Andy v mysli vyděšený hlásek.

Vnímala, jak se jí hrůzou a zároveň i úžasem doširoka rozevřela víčka, a že na neznámého přímo zhypnotizovaně hledí. Hlavu zakloněnou. To stvoření ji o dost převyšovalo. Vlastně ta věc byla snad i vyšší než Nathan.

Omámeně si prohlížela záplavu téměř bělostných pírek, jimiž byla křídla poseta. Nebyla čistě bílá, spíš světle krémová.

Proč si vlastně nikdy nepřečetla Bibli?

„Khorrame!“ ozval se cizí, autoritativní hlas. Byl to nelidsky přeslazený zvuk. Neznámý za oknem se za tím oslovením otočil, a to málo stačilo k tomu, aby Andy dokázala osvobodit své uchvácené smysly.

Rychle závěs zatáhla.

Dech jí najednou nestačil, a ten sval v hrudníku div nekolaboval, když krok po kroku a naslepo couvala vzad. Zmateně mrkala, třásla se a celá zděšená přemítala nad tím, jestli to všechno přece jen nebyl pouhý prelud. Fata morgana. Nemohla to být realita!

„Andy?“ promluvil jí za zády Nat, který se právě vracel zpátky. „Co tady ksakru ještě děláš?“ vyhrkl nechápavě, zatímco si v rychlosti dopínal zip u kalhot.

Neodpověděla. Děs jí mimo jiné paralyzoval i hlasivky. Otvírala sice ústa, ale nevycházelo z nich vůbec nic. Ani hláska. Připomínala rybu, kterou vyhodili na souš. Tak alespoň zvedla pravou ruku a ukazovákem naznačila zatažené okno. Teď už se odtamtud ozývaly hlasy.

Nathan ji k sobě pohotově otočil a násilím, protože nohy momentálně neměla schopny pohybu, přehodil přes rameno, aby ji odnesl dolů do sklepa. Cestou se stihla dvakrát praštit do hlavy, ale téměř to ani nezaznamenala. Byla mimo. Před očima měla pouze peří...

„Zůstaň tady!“ nařídil Andy vážně, když ji usazoval do tmavého kouta pod schody. „Půjdu to nahoru zkontrolovat.“

„Ne! Prosím, ne!“ vyjekla zděšeně chytajíc ho za triko. Nemohl ji opustit. Nechtěla zůstat sama. Vydaná napospas. „Nenechávej mě tady samotnou,“ mumlala nepřítomným šeptem s pohledem zaklesnutým kamsi do dálky. Nepřestávala se přitom celá vystrašeně třást.

Chytil jí hlavu do dlaní.

„Andy, uklidni se, ano?“ promlouval na ni konejšivým hlasem. „Tady dole budeš v absolutním bezpečí,“ dodal neoblomně.

A... lhal.

Sám tomu pramálo věřil. Pokud je nepřítel našel, nedalo se s tím už nic dělat. To byl ten pravý důvod, proč nenechal Andy nikdy vyhlížet z okna, když byli poblíž oni. Nechtěl, aby se takhle vylekala. Ano, stáli proti něčemu, co mělo křídla a vypadalo, jako by to vytáhli z béčkového filmu o Apokalypse. Odmítal uvěřit stupidním tvrzením, která mu neustále předhazoval zavařený mozek, že je to Boží vendeta. Nebyl věřící, ale...

To cosi venku nebylo lidské ani náhodou, ačkoli se to člověku nehorázně podobalo.

Co by asi dělala Andy, kdyby znala celou pravdu?

Že je střely zbraní skoro nikdy nezasáhly? Tedy z toho co sám zjistil.

Že televize sice nefunguje, ale rádio sem tam nějakou tu vlnu

chytne, když proud na chvíli naskočí? I tak se dozvěděl věci, které by raději nevěděl.

Ty bytosti podle všeho dokázaly ve vzduchu rotovat s křídly pevně ovinutými okolo těla, a zřejmě právě pomocí nich odrážet kulky. Jako by to byla jejich neproniknutelná bariéra. Nechtěl takovým nesmyslům věřit. Lidé ze strachu vidí i trávu růst, ale jak jinak si to vysvětlit? Nikdo netušil, jestli jsou neprůstřelní, nebo kolem sebe tvoří neviditelný štít, protože jakmile se ocitli poblíž, nic na energii nefungovalo. Jako by ji vysávali.

Nathan zatřepal hlavou.

Tohle bylo absurdní. Potřeboval se soustředit, když se po schodech plíživým krokem vydával vstříc jistému nebezpečí, zatímco mu v uších pořád ještě dozníval prosící hlas Andriany, aby ji nenechával samotnou. Byl za ni zodpovědný a musel ji ochránit. Za každou cenu!

Byla to jediné, co měl. Co mu na světě zůstalo.

Roztřeseným krokem došel až nahoru, když se domem prohnala ohlušující rána a donutila tak Nathana zastavit. Nohy mu zamrzly na posledním, vrchním schodu a podivně zrosolovatěly, což se mu vůbec nelíbilo.

Nenáviděl, když se cítil neschopný a vystrašený.

Rychle přivřel dveře, které vedly z kuchyně do sklepa tak, aby je v nejnnutnějším případě stihl zavřít a zamknout. Prozatím v nich nechal jen nepatrnou škvírku, kterou mohl pozorovat dění za nimi. Potichoučku vytáhl otcovu devítku z kalhot, odjistil a zůstal připravený.

Nemusel čekat dlouho.

„Quesqui tlachah?¹“ zavrčel první hlas popuzeně. Nathanovi zněl tak odporně nasládle, až dostal chuť si začít třít paži.

Blbý zlovyk!

„Nevím,“ zavrčel druhý nevrle. Tenhle už byl více méně normální, přesto nezněl lidsky. „Hun? Ka'a? Hun Cihuat,²“ dokončil chladně.

„Mladá žena?“ zeptal se první nadšeně a ignoroval společníkův zjevný nezájem.

„Quema³,“ odsouhlasil druhý stále méně zainteresovaný a dál

1 Něžací lidé?

2 Jeden? Dva? Jedna žena

3 Ano

systematicky prozkoumával kuchyň. Nathan ho sice nemohl vidět pořádně, navíc měl výhled jen ke kredenci s kuchyňským nádobím, nicméně to ten okřídlenec prošmejdil i tam. Otevřel úplně všechny přihrádky a dvířka. „Ted' už bude beztak pryč.“

Vlasy mu hrály nelidskou havraní černí a vypadalo to, že snad do sebe dokonce vpíjely světlo. Tak temné se z jeho úkrytu zdály. Boky a zadek měl úplně na kraťoučko a na temeni dlouhé, přesto nedosahovaly až k uším. Zato křídla byla tak velká, že se jejich konce – složené a v klidu – dotýkaly země. Na sobě měl oblečené tmavé, ošoupané dřínky, jakýsi zlatý krunýř okolo hrudníku a dokonce... meč? Ano! Byl starodávně vyzbrojený, jak si Nathan spásně uvědomil.

Ve stylu dávnověku?

Žádné zbraně těžkého kalibru?

Kdyby mu v nestřežený okamžik zamířil na hlavu a vypálil, Nathan pochyboval, že by to tohle prapodivné stvoření přežilo. Neměl kolem sebe ani křídla jako ochranu!

Byl by to však zbytečný risk, který momentálně nehodlal podstupovat. Tak dál zpovzdálí vše v tichosti pozoroval a naslouchal rozhovoru, jemuž stejně pořádně nerozuměl. Mluvili sice jeho jazykem, prokládali to ale slovy, která neznal.

Chvíli byl klid, než se ta věc z ničeho nic zastavila, začichala a následně se otočila jeho směrem. Srdce mu s hlasitým žuchnutím dopadlo až na dno žaludku, a možná se probouralo ještě hlouběji. Poslední, co stihl zahlédnout, byl v krutém gestu zdvihající se koutek úst té okřídlené bytosti.

Zamknout dveře už nestačil.

Andy dál seděla pod schody, v té nejčernější tmě, a dlaně si křečovitě tlačila na uši. Tentokrát opravdu nic neslyšela, a mohl za to především zrychlený dech a tiché vzlyky, které z ní bez ustání vyrážely. Tváře měla smáčené od pláče, a když zaslechla výstřel, před očima se jí na okamžik zatmělo. Pak se přinutila znovu dýchat. Zrychleně. Příliš rychle. Jenomže všechny ty zvuky a rány ozývající se shora nedokázala vypudit.

Začala se hystericky pohupovat. Očima přilepenýma na scho-

dech se modlila, aby byl Nathan v pořádku. Za všechno mohla pouze ona! Kdyby nenakukovala ven a nehrála si na hrdinku, třeba by sem ta věc ani nevstoupila.

Vždyť jich bylo víc!

Opatrně sundala jednu ruku z ucha, aby si spodním lemem trika utřela mokrý nos a tváře, a zaposlouchala se do jakéhokoliv zvuku nad ní.

Ticho.

Naprostý a nervy drásající klid. Tedy přinejmenším chvíličky, než zaslechla tlumené kroky. Někdo pomalu a zprvu i nejistě scházel dolů. V jediné chvíli se naprosto imobilizovala a pohledem přišpendleným nad sebe sledovala neznámý obrys bot. Na paty ale neviděla, protože byly překryté... peřím.

Nyní už se opravdu nehýbala, nemrkala, a ani nedýchala. Tělo jí zaplavila neředitelná panika a díky vybičovaným smyslům slyšela naprosto všechno, včetně klidných nádechů a výdechů stvoření, které už stálo dole. Pouhé dva metry od ní.

Konečně mohla opět spatřit to, co jistě musela být křídla, protože je ten tvor na vteřinku roztáhl v celé jejich nevídané kráse a velikosti a protřepal. Na zem se jak nebeská mlhovina snesl jasně zářivý prášek. Nakonec je opět složil, a v dalším okamžiku se po ní neomylně otočil. Andy hrůzou málem omdlela. Byly to přesně ty samé oči a stejná tvář, kterou zahlédla před chvílí za oknem.

„Tak tady jsi,“ promluvil k ní klidný, libozvučný hlas, který by ji snad v jiné situaci dokázal i uklidnit. Ne však teď. A rozhodně ne on!

Andy si bezútesně uvědomila, že se k ní ta věc přibližuje, a tak strčila hlavu mezi pokrčená kolena, znovu si zakryla uši a bezmocně se rozbrečela.

Třeba se jí to všechno jenom zdá!?

„Neexistuješ,“ vyhrkla s tichým zamumláním. „Není to reálné! Prostě není!“ opakovala stále dokola tuhle nápomocnou mantru. V uších jí divoce mlátilo vlastní srdce. Když se pak vršku její hlavy cosi dotklo, to už přepjaté nervy neunesly. Oči se Andy protočily a obemkla ji temnota.

Jemná, tichá a klidná.

Přesný opak těch bezedných cizincových očí.

O sedm let později

Listí na stromech bez ustání tichounce šumělo v příjemně chladivém větříku pozdního odpoledne a Andy se konečně v relativním klidu usadila na ručník do vyšší trávy poblíž břehu jezera. Nádherná zeleň všude okolo ji vlídně hladila a masírovala unavené smysly a pomáhala zrelaxovat utahanou mysl a svaly. Přesto nepřestávala pozorně naslouchat zvukům z okolí a hlavně oblohy. Uši jí ale prozatím plnily jen příjemné štěbetání ptáčků.

Náhodou našla tohle zapadlé místečko uprostřed lesů, a díky vysokým stromům rámujícím nevelkou přírodní nádrž se stejně malým paloukem, se cítila víceméně ukrytá.

Dlaně zapřela do země za zády a vystavila svůj obličej a nahé tělo slunečním paprskům, které se i skrze bujnou vegetaci prokousaly až k ní. Pořád ještě příjemně hřály. Prohřívaly. To stejné se však nedalo říct o jejím nitru, které už několik let připomínalo spíš zamrzlou tundru, a s každým uplynulým dnem jí bylo jen čím dál hůř.

Na události před sedmi lety by nedokázala nikdy pořádně zapomenout. Nemohla. Změnily ji. Od toho osudného dne, kdy Nathana zabili, si ze srdce přála pomstu. On se o ni staral, hlídal ji, konejšil a ona ho za to milovala.

Pak přišli oni a... vše zničili.

Slizký pohled a vlasy světlé jako akátový med s přísně řezanou tváří jí v mysli vyvstával téměř každý den. Aksar, jak se to stvoření jmenovalo, vypadal tak vznešeně, andělsky, i když to musel být spíš samotný vyvrhel z pekel. Stačila pouhá vzpomínka, a veškeré chloupky na těle se jí výstražně postavily do pozoru.

Těch pět vystouplých různě velkých kruhů s podivnými symboly uvnitř se objevilo hned po těch předcházejících událostech, a už nezmizelo. Jako by jí to někdo implantoval přímo pod kůži. Sedm let zůstalo na tom samém místě. Nezměněné. Táhlo se od podbřišku až k pravému boku, a pokaždé, když byla Andy v nebezpečí, o sobě dalo vědět. Nepříjemně pálilo. Takový nový šestý smysl, který se jí hodil, ačkoliv o něj nestála.

Pohlédla na dlaň, kde se vertikálně, od palce k malíčku, skvělo pět nepřehlédnutelných dírek. Tudy se to tenkrát dostalo do těla. Koukala se na ty vpichy už milionkrát a pokaždé doufala, že konečně zmizí. Samozřejmě marně.

Povzdechla si.

Nikdy v sobě nepřestala živit pocit viny za to, že je tenkrát našli. Byla to ta nejhorší chyba, které se kdy dopustila. Kdyby nenahlížela ven, třeba by vše bylo jinak.

Samozřejmě, že se chtěla pomstít. Uklidnit divoké vlnobití, co se jí uvnitř bez přestání rozlévalo a zběsile naráželo do mentálních bloků, které si během let pracně vystavěla. Měly padnout až v ten pravý okamžik a nechat tak z hrází vylít tu šíravou nenávist, která ji zevnitř rozleptávala jako kyselina. Třeba by jí to k vítězství stačilo? Moc tomu nevěřila. Pomsta koneckonců nikdy nic nevyřešila.

Nathana jí už zpět nevrátí nikdo.

Andy byla unavená a vyčerpaná z neustálého schovávání se a přežívání. Většinu času stejně potkávala pouze obyčejné a víceméně kruté lidi. Také proto se jedné noci rozhodla pozměnit své poslání. Radikálně. Už žádné bezcílné toulání. Zatoužila po chvilce klidu a míru. Potřebovala si odpočinout, a to bylo možné jedině tam, kde nehrozilo neustálé nebezpečí. Tohle byla teď její meta. Nový cíl. Jenže...

Existuje vůbec to město?

Nebo si to nakonec celé vybájila?

Nezáleželo na tom, jestli to byly pouze obyčejné povídačky. Stejně měsíce nedělala nic jiného, než jen v kuse chodila a hledala, ale ten vysněný cíl, v podobě hradeb s vysokou – skoro do nebe sahající – věží uprostřed, se jí prozatím najít nepodařilo.

Bylo velmi pravděpodobné, že to město ani neexistovalo. Přesto se nedokázala vzdát naděje, která ji poslední měsíce přizivovala v obdobích, kdy neměla ani pořádně co jíst. Rozhodnutí se na to ,nevykašlat‘ jí dál odhodlaně rezonovalo v lebce a ona věděla, že to skutečně nevzdá. Potřebovala se jen dobít, pozitivně naladit a opětovně najít odvahu pokračovat v téhle možná nesmyslné cestě dál. Třeba právě za hradbami najde ty správné spojence, kteří stále bojují za svobodu.

Vypustila jeden smírný výdech.

Zavalená a ztracená ve svých myšlenkách nepřítomně sledovala klidnou hladinu před sebou a nepřála si momentálně nic jiného, než aby měla život na chvíli zase bezstarostný. Kéž by se alespoň jeden den nemusela obávat hladu, nebo toho, že nebude mít kde hlavu složit. Nemluvě o snech. Někdy dokonce ani spát nemohla, protože to situace nedovolila. Teď jí navíc čekal podzim a hned po něm bude muset přežít i zimu. Jak jen to období nenáviděla!

Na tohle už vážně neměla nervy!

Znovu zaklonila hlavu, aby nachytala zbytky vitamínu D. Poslední dobou ji obestíral pocit neustálé deprese, a to bylo ještě léto a voda v jezírku poskytovala příjemné koupání, což bylo víc, než si mohl obyčejný člověk v téhle době přát.

Dostatečně teplá a hlavně čistá.

Andy poposedla, protáhla si nohy a opět v bezmocném gestu vypustila všechn vzduch z plic. Odevzdaně se položila do trávy. Její roztěkaná pozornost zas patřila té nekonečné, bleděmodré obloze. Nebyl tam jediný mrak. Přesto nebyla bezpečná. Do myšlenek se jí vloudily vzpomínky na křídla. Pírka nejen v barvě světlého másla, ale i ta žlutorudá, co už neexistovala.

Byli tu i tací, kteří o své peří přišli, a jejichž překrásná křídla se nyní podobala těm netopýřím. Viděla tu proměnu tenkrát na vlastní oči. A z části i proto se stále ještě budila z hrůzných nočních můr naprosto zpocená a zadýchaná.

Raději se stáhla z ošemetné vzpomínkové oblasti zpátky a nahradila ji touhle úžasnou chvilkou. Sluncem, které stále vznešeně kralovalo obloze, třebaže se již přiklánělo k západu. Neměla ještě v plánu se zvednout a odejít. Potřebovala trochu komfortu a rozmazlení. A bylo to taky dost dlouho, co se naposled koupala.

Kdy vlastně zažila nějaký ten relativně normální den? Už dlouho ne. A kdo ví, jestli ještě zažije?

Posteskla si nad obrázkem smějících se rodičů. Chyběl jí Nathan a to, jak se bavili nebo kočkovali v přítmí zaneřádného sklepa. Bylo to už tak dávno, že jejich rysy postupně vybledly. Styděla se.

To samé se ale nedalo říct o dvou bytostech, které jí zničily život. Ty si pamatovala dokonale. Každíčký detail. Andy dokázalo maličko uklidnit a povzbudit i to, že všechny osoby, které kdy milovala, nyní byli na daleko lepším místě, než v tomhle pekle tady na Zemi.

Oči se unaveně zatřepotaly a začaly se nebezpečně klížit. Minulou noc toho moc nenaspala. Nemohl za to však fakt, že by nocovala pod širákem. To tedy ne. Na vině bylo spíš svolávací vřeštění těch netopýřích šmejdů.

Dlaní naslepo přejela po batohu vedle hlavy. Dotekem se ujistila o jeho přítomnosti, a na okamžik nechala víčka spadnout. Pro jednu si opět nalhávala, že je doma a v bezpečí. Ležela ve své posteli na starém bavlněném povlečení. V jednom uchu sluchátko s muzikou oblíbené skupiny. Do bloku si čmárala jméno kluka ze školy, který se jí líbil.

První láska...

„Andy!“ zavolala na ni máma z kuchyně. Ten hlas by nedokázala nikdy zapomenout. I ve snu pohladil na duši.

„Jo?!“ štekla popuzeně, aniž by věděla, proč takhle reaguje.

Tělo ovládala mladá a hloupá nerozváženost s příměsí naivnosti a ten dospělý hlásek byl jednoduše ignorován. A tak jen tiše nenáviděla samu sebe za to pubertální počínání. Jak moc ráda by se chovala normálně, alespoň v den, kdy maminku viděla naposledy. Její tvrdohlavost a paličatost to ale nikomu neulehčily.

Nikdy.

„Oběd!“ zakřičela stále milým hlasem. Andy se srdcem rozlil ten sladce teplý pocit. Šimral úplně všude. Milovala ji, třebaže to nedávala pořádně najevo. Tehdejší, mladší verze si odfrkla a seskočila z postele.

Sakra! Copak se nedokáže chovat dospěle?

V ten okamžik se prostředí z ničeho nic změnilo a místo známých čtyř stěn se Andriana objevila na ulici. Věděla s hrůznou přesností, kde se nachází. Byla to ta křižovatka, to samé místo. Zdálo se jí o něm už tolikrát. Na červené tam jako vždy stálo auto její mámy a ona byla uvnitř. Pokaždé byla.

Andy začala panikařit. Možná, že když se rozběhne a postaví před ni do cesty, nerozjede se, a tak se nic nestane!

Pamatovala si jasně, že ani jednomu z těch tří delikventů, co seděli v tom postarším Mercedesu, se nic nestalo. Pár oděrek, škrábanců, boulí a jedna zlomená ruka. Jedna jediná! Ujížděli před policií a ona jim bohužel vjela do cesty. Napálili to přímo do místa řidiče.

Tentokrát to možná mohla změnit!

Rozběhla se jak o život.

Ještě však nebyla ani v polovině cesty, a cosi ji zastavilo a přikovalo na místě. Dvě silné paže se jako železné obruče omotaly okolo jejího pasu a nedovolovaly běžet dál. Dosáhnout cíle.

„Nemůžeš tam,“ opakoval šeptem líbezný hlas.

Znala ho.

„Pust mě!“ zavrčela vztekla a snažila se všemožně osvobodit. Tváře smáčené slzami doslova hořely. Dávila se vlastními vzlyky. „Prosím,“ zaskučela z posledních sil, než na semaforu blikla zelená. V ten okamžik vzdor opadl.

Kolem nich se prohnalo to prokleté černé auto. Poslední, co ještě zahlédla, než padla kolena na studený beton, bylo, jak se ruce její maminky zkřížily před obličejem. Pak jen hrozivá rána a křik.

Plakala tak dlouho, dokud všechno okolo konečně opět neumlklo.

„Nemůžeš ji zachránit,“ ozval se znovu ten povědomý hlas a okamžitě v ní zažehl a rozdmýchal vztek. Všechno to byla jen jeho chyba. Kdyby ji nechal utíkat!

Pohotově vyskočila vzhůru s úmyslem mu ublížit. Energicky se otočila čelem k neznámému a chtěla se mstít. Toužila po tom, aby trpěl. Jakmile však k sobě stáli tváří v tvář, šokovaná zalapala po dechu.

„Ty?“ vypískla rozrušeně, když opět koukala do těch známých,

temně hnědých očí. Křídla protentokrát neviděla. „Ty!“ vyštěkla divoce, hned jak se zase vzpamatovala.

Chystala se do něj pustit. Zasloužil si to! Jenže podivný zvuk z okolí si přilákal její pozornost.

Všechno se jak mávnutím kouzelného proutku rozplynulo.

Vyděšená a téměř plně při vědomí se Andy vymrštila do sedu. Hrudník se jí divoce zvedal a klesal, zatímco si hřbetem ruky otírala mokré tváře. Poklidné ticho prořal další skřek. Tyhle zvuky poznala. Tohle ji vždy probralo. Měla jasnou představu, komu patří.

Těm bez peří.

Postavila se na nohy. Z vršku batohu shrábla úhledně poskládané oblečení a nasoukala se do něj v rekordním čase, ačkoliv se jí ruce nepřestávaly strachy třást.

Jak dlouho to zatraceně spala?

Podle šera, co jí začínalo obestírat, už mohlo být pozdní odpoledne. Slunce sice neviděla, jenomže to bylo díky té vysoké kleci z korun stromů normální.

Pokoušela se nevnímat zrychlené srdeční reakce, tep bubnující až v uších nebo tu nepříjemnou horkost. Sama netušila, jestli jsou na vině jen momentální obavy z přilétajícího tvora, nadcházející tmy nebo pozůstatky toho děsivého snu. Jeho. Jistě to nakonec byla kombinace všech tří faktorů.

Proč jsem se k čertu nevzbudila dřív!?

V duchu nadávala jak špaček, a přitom si zbrkle nazouvala tenisky. Byla zvyklá na rychlé starty. Skoro pokaždé spala jen na půl oka, a pokud se jí někdy opravdu povedlo tvrdě usnout, jako například teď, skoro vždy ji vzbudily noční můry. Vzpomínky.

„Dělej, dělej, dělej!“ povzbuzoval ji vnitřní, tichý hlásek.

Do uší se jí opět zařezal ten nelidský křik. Takovýto zvuk člověk nevydával. Rozběhla se do lesa, tam bude dostatečně schovaná. V nejhorsím případě si zaleze do nejbližšího hustého křoví, tak jak to dělávala, když měla opravdu namále.

Rozběhla se. Rychle a co nejtíšeji. Horlivě a se srdcem až v krku utíkala zpátky známou cestou a snažila se pořádně zvedat nohy. Nikdo

ji naštěstí nesledoval, jak zjistila z rychlého otočení se za sebe. Jenže než se stihla obrátit nazpátek, došlápla na tlustou větev a málem si zvrtila kotník. Takhle ji v něm jen trochu píchlo.

„Sakra!“ zaklela vztekle. Nesnášela svoji smůlu. A že se jí podobná havadina nestala poprvé.

Ze zápěstí stáhla gumičku, aby uvěznila rozlítané a lehce se vlnící vlasy do ohonu, a znovu se nejistě porozhlédla po okolí. Potřebovala mít jistotu, že za ní skutečně nikdo není, protože její šestý smysl nepřestával varovně vyzvánět na poplach. Tetování nejen pálilo, ale už i tepalo.

Utíkala jako o život, aniž by se jedinkrát zastavila, když ji nečekaná a tvrdá rána do břicha v mžiku zabrzdila na místě a poslala nazpět.

„Au!“ Zakňučela Andy v mysli nad okamžitou pulsující bolestí, rozlézající se z prostředku těla dál. Dopadla tvrdě na zadek a narazila si přitom kostrč o vyčnívající kořen stromu.

Pokusila se alespoň chytit dech, zatímco se jí z očí automaticky spustily slzy. Nechtěla brečet, ale bolelo to jako čert.

„Podívejme, kohopak to tu máme?“ posmíval se neznámý, úlisný hlas. Instinktivně se stočila do klubka s koleny pevně přitaženými k hrudníku a snažila se uvolnit svému utrpení. Čím dříve bude schopná se zase trochu normálně pohybovat, tím rychleji ten bastard, co jí tohle způsobil, dostane na držku.

„Je opravdu pěkná,“ pověděl uznale někdo další. Andy se znepokojila. Podvědomě mu přiřadila číslo dvě.

„Ano, hezká. Byl to vážně skvělý lov, Alane,“ ozval se třetí. Vycítila z něj podřízenost. Alespoň zjistila, jak se jmenuje jejich šéf.

A kolik že jich vlastně je?

Tušila tři, ale neviděla nic a nikoho. V pohledu jí pořád překážela ta zatracená slaná voda, a tak začala naléhavě pomrkat. Musí se co nejrychleji sebrat.

Zkusila uklidnit rozdivočelý dech a ostatní reakce svého těla. Mysl pomalu nechala vstoupit do bojového módu. Nůž, který měla bezpečně schovaný za pásem riflí, vzadu, a překrýval jej i batoh, už snad nedočkavostí vibroval.

Nebo to spíš byly její nervy?

Musela počkat, až se k ní jeden z nich skloní. To, že právě prožívá hotová muka, ani hrát nemusela. Břicho ji nepřestávalo bolestivě tepat. Ale i v té změti tří spokojených hlasů postřehla, že se k nim přibližují tlumené kroky.

„Kurva, ty idiote!“ zanádal nový příchozí. Byl jí malinko povědomý. Začínala mírně panikařit. Hřbetem dlaně si otřela mokré oči. „Takhle si ji zřídit neměl!“

„Uklidni se, Rode!“ vyjel po něm Alan. „Je to zdravý děvče. Vylíže se z toho,“ ohradil se drze pihovatý zrzek. Nijak vysoký, spíš malý a podsaditý, přesto zřejmě zaujímal hlavní místo.

„Za její stav zodpovídáš ty, jasný?“ zasyčela na něj zuřivě čtyřka, Rod. Andy se hrůzou stáhl žaludek. Ten hlas jí byl odněkud známý. Kde jen ho už slyšela... „Z téhle bude mít madam Sarya zvláštní radost,“ doplnil pak v rychlosti.

Zmateně si ho přeměřila, ale přes hlavu měl nasazenou černou kapuci tak, že mu částečně stínila i obličej, takže bylo složité určit, jestli ho skutečně zná.

Byla to jasná přesila. Čtyři muži, o nichž nic nevěděla, proti jediné ženě. Proti ní. Dřív by asi strachy omdlela nebo vrískala, až by všechno v okolí přišlo o sluch, ale život ji během těch let naučil a vycvičil. A tohle byla ta poslední věc, co by v jejich přítomnosti udělala – ztratit vědomí, aby se na ní ta zvěř v klidu vystřídala.

Ani omylem!

Zadarmo jim to rozhodně nedá!

„Prošacuj ji, Gerry!“ nakázal Alan, zatímco si baseballovou pálkou provokativně narážel do dlaně.

„Rozkaz,“ promluvil mírně vyjukaně.

Tenhle patolízal vypadal na opravdového vlezprdelku. Ty tmavé, ulízané vlasy sčesané na pravou stranu a brýle s kruhovou obroučkou ve tvaru ‚lenonek‘ nenáviděla. Stačil i kraťoučký pohled do těch vychytralých světle hnědých korálkových očí, aby věděla, co s ní mají v plánu. Trvalo mu přinejmenším půl minuty, než se k ní opravdu sehnul, a dokonce ho vůbec nezajímalo, co kde má. Šel rovnou po čísle podprsenky.

Andy se naposledy jedním uklidňujícím nádechem a výdechem

uvolnila, a v příštím momentě už se nenápadně natahovala po svém kamarádovi. Byl to otcův vojenský nůž. Daroval jí ho těsně předtím, než byl bezodkladně povolán na základnu. Nádherný kousek. Černá nerezová čepel se zářezy na páteři a stejně tmavou rukojetí, v níž byl navíc zabudovaný malý kompas. To aby se neztratila. Co na tom ale záleželo? Nejdřív si jej odnesla k Nathovi domů, jakmile vypukl ten cirkus okolo, a pak s ním jako jediným utekla pryč. Poslední věc, co pro ni měla ještě nějakou hodnotu.

Z pouzdra vyklouzl okamžitě.

Levačkou Gerryho něžně objala okolo krku. Ten chudák nic nepochopil. Možná si dokonce myslel, že mu bude po vůli. Potřebovala ho ale jen přidržet.

„Hele! Oni se nám tu snad budou muchlovat,“ pochechtával se ten jediný, kterého prozatím neznala jménem. Vysoký, statný blondák.

„Geralde! Okamžitě toho nech!“ vyjel po něm navztekaný Rod. Nejvyšší z celé té jejich patetické čtyřky. „Máš ji jen prošacovat!“

Andy na víc nečekala. Pod svým schouleným tělem protáhla zbraň a zapíchla ji do místa těsně pod hrudním košem. Nečekal to. Čepel dovnitř vklouzla jako prst do toho nejjemnějšího těsta. Zachroptěl. Její smysly sice ihned zachytily ten odporně čvachtavý zvuk a počáteční tlak, ale zvracet se jí z toho už nechtělo.

Gerald na ni vytřeštěně zíral s grimasou absolutní agónie, zatímco mu Andy původní ránu protáhla až dolů k pupku. Nenarazila na sebemenší odpor, a ihned se na ni vychrlila nejen horká krev, ale i Gerryho spleť vnitřnosti.

„Kurva!“ zaječel nevěřicně Alan, když si všiml rozšiřujícího se rudého rybníčku.

„Do prdele děravý!“ vykřikla dvojka. To už se ale Andy opatrně sbírala na vratké nohy, zatímco ze sebe s námahou odstrčila toho skoro mrtvého patolízala.

Gerry skončil na zádech, s očima dokořán a z široké průrvy v trupu mu nepřetržitě stříkala horká krev a vykukovala střeva. Za umírajícího chrčení, linoucího se mu z hrdla, se z posledních sil snažil díru zavřít vlastníma rukama. Naprosto zbytečně.

Andy musela vypadat, jako by utekla z nějakého nápravného za-

řízení pro vrahy. Krvavá Mary. Celá zahalená do temně rubínové. Triko bylo kompletně nasáklé, a z části i kalhoty, ale alespoň zredukovala přesilu ze čtyř na tři.

V třesoucí pravačce dál pevně držela připravený nůž a levou dlaní se opírala o nejbližší kmen stromu. Předpokládala, že ji nohy bez podpory nahoře samy neudrží.

„Ještě někdo má zájem si zblízka popovídat s mým nabroušeným přítelem?“ vylezlo z ní naprosto klidně. Bláznivě se přitom pousmála. Ostatní po sobě překvapeně pokukovali, jak kluci nachytaní na višních. Jejich otálení pro ni však znamenalo drahocenný odpočinek.

„Ty..., děvko!“ rozječel se na ni jako první Alan, když se mu mozkové závity daly opět do pohybu. „Za tohle zaplatíš!“ Z tmavě šedých očí, výhružně přimhouřených, mu sršely pomstychtivé blesky. Koukal na ni a v ruce držel pevně napřaženou basebalovou pátku. Ukazovala jejím směrem. A byla to ta samá, kterou ji praštil do břicha.

Hajzl!

Vymrštil se proti ní a Andy se pohotově sklonila. Primitivní zbraň jí minula jen pár centimetrů od hlavy. Celé tělo ji z té zátěže nepředstavitelně zabořilo, ale taky bylo vybičované na maximální výkon. I přesto jak se právě cítila nebo spíš necítila, pracovalo dost efektivně a ona se na něj mohla spolehnout.

Znovu se ozvalo zasvištění.

Tentokrát neminul. Ten bastard se jí trefil do stehna a Andy se podlomily nohy. Dopadla tvrdě na kolena. Čepel skončila zapíchnutá hluboko v zemině, jak se snažila najít rovnováhu, aniž by pevný stisk opustil rukojeť nože.

„To stačí!“ ozval se Rodův příkrý hlas.

„Ani náhodou!“ dohadoval se s ním živě Alan. „Ta kurva oddělala Gerryho! Chápeš to vůbec?“

„Kdyby ji pořádně prošacoval, nikdy by se to nestalo! Byl to lempl!“ Rod ho pohotově chytl za paži a pokusil se Alana zastavit.

„Možná by bylo nejlepší, kdyby se venku poflakovaly tvoje střeva, ty zmrde! A ne jeho!“ Frenetickým gestem poukazoval na svého kamaráda ležícího ve stále se rozšiřující kaluži krve, která se nestačila vsakovat do země.

Andriana jejich rozhovor poslouchala pouze okrajově. V mysli totiž horlivě spřádala plán, jak z téhle břitké sračky ven, až na to, že zřejmě žádné pořádné východisko neexistovalo. Alespoň ona ho neviděla. A tak vše hodila za hlavu a opět se energicky rozehnala.

Ať to stojí, co chce!

Ostří se zavrtalo tak hluboko, že na zpáteční cestě ven musela špičku z holenní kosti doslova vytrhnout. Alan hlasitě zakvičel jako by ho právě na nože brali, což byla vlastně pravda a znovu se nepřičetně ohnal.

Poslední, co Andy spatřila, byla prudce se přibližující pálka a jeden šílený pohled. V obraně z posledních sil pozvedla loket. Z části ránu skutečně vykryla, ale i tak dopadla na její pravý spánek.

V momentě přestala vnímat.

Už žádná bolest.

Absolutní pokoj...

Andrianu probralo cosi mokrého a studeného na obličejí. Zatřepala víčky, a v tu chvílí dopadla další várka vody a oblila jí tvář a část trupu. Vyděšeně otevřela oči, aby zjistila kde, a s kým se nachází, když se do nich mučivě zakouslo ostré světlo stropního zářivky. Na tohle nebyla už několik let zvyklá. Začala z té přemíry světla pomrkávat, slzet a zároveň kuckat vodu, co se jí omylem dostala do dýchacích cest.

Hlava Andy nepředstavitelně třeštila a celá pravá ruka s břichem při každém i nepatrném pohybu nebo nádechu nehorázně bolela. To samé stehno. I přes všechnu bolest světa by jí ale neušlo, že je připoutaná ke kovové židli. Ruce uvězněné za zády, zápěstí přivázaná k sobě a zároveň k opěrce. Kotníky k předním nohám.

Kompletně znehybněná.

Srdce automaticky spustilo panickou tirádu a Andy naplnil opravdový, neředitelný strach. Takový, který už několik let nezažila.

„Ta děvka konečně nabrala vědomí?“ ozval se nakysle známý hlas.

„Sklapni, Alane!“ uzemnila ho žena dřepící před ní. V Andy jako křehké semínko vzklíčila špetka naděje. Dovolila si zadoufat. Vždyť ta osoba byla žena.

Prohlédla si nejprve neznámé okolí, dříve jistě sterilně bílé místnosti. Vypadalo to tu jako v nějaké zastaralé ambulanci, nebo alespoň takový byl její prvotní dojem. Na stěně se, mimo pár větších barev-

ných fotografií, nacházela spousta děsivě vyhlížejících fleků. Okna tu úplně chyběla. Věc kus od ní, po její pravici, vypadala dokonce na vyšetřovací gynekologické křeslo, co mělo úchyty na nohy a ruce s želízky na každé straně.

Zachvátilo ji nepředstavitelné zoufalství a kůži nepříjemně po-leptal studený pot. Značky na kůži divoce tepaly vlastním životem, ale ona už je nebrala na vědomí. Sama věděla, že je na tom hodně zle i bez jakéhokoliv varování.

Pokusila se zkoncentrovat a zaměřit na neznámé osoby. Jenomže vše, co dál přitahovalo její pozornost, byly ty roztodivné přístroje. Při pohledu na ně Andy v těle tuhla veškerá krev. Ztěžka polkla, když jí došlo, že je v úplné a naprosté prdeli.

Nakonec našla odvalu, aby si pořádně prohlédla skupinku lidí, kteří tam byli s ní. Celkem šest. Čtyři vepředu, porůznu postávající a jeden vzadu. Ten, co jí dřív držel vlasy.

Přímo před ní dřepěla drobná žena. Světlé, prořídle vlasy hojně prolezlé šedinami napovídaly, že už jí bude víc jak padesát. Nebyla sice vysoká, ale zato nepřírozeně vychrtlá. Obličej oválný s lehce šikmýma, mandlovýma očima, úzkým orlím nosem a tenkými vybledlý-mi rty. Andrianu by možná mohl malinko upokojit fakt, že tomu tady zřejmě vládla právě ona, ale opak byl pravdou. Vyzařovalo z ní... zlo.

„Jak se jmenuješ, zlatíčko?“ promluvila na ni konejšivě nezná-má.

„Zlatíčko?“ vyflusnul posměšně Alan, který se nemohoucně za-píral do berle a mračil tak intenzivně, jako by si snad myslel, že má moc ji zabít pouhým pohledem. „Nechte mě tu s ní o samotě!“ navrhl vztekle. Andy se nad jeho prohlášením sevřelo hrdlo.

Co když to vážně udělají?

„Zavři klapáčku!“ vybuchnul z ničeho nic Rod a Alan na něj v odpovědi rozzuřeně zavrčel.

„Starej se vo svý, podělanej nováčku!“ vyštěkl s nervy na krajíčku. „Tobě ta smradlavá děvka nic neudělala!“

Andy okamžitě došlo, že ti dva dohromady rozhodně nejdou. Žádné kamarádíčkování. Neustále do sebe ryli a i teď se podle všeho schylovalo ke rvačce. Přeskočila z toho pihovatého zrzka na muže s kapucí, která mu tvář protentokrát tolik nezakrývala, a na místě ztuhla.

Ty oči! Došlo jí vzápětí. Vždyť je to jeden z těch dvou prokletých okřídlelců! Jenomže kde má pak křídla? A proč mu říkají Rod? Cítila, jak jí spodní čelist překvapením mírně poklesla. Ano, to přece musel být on! Nebo snad ne? Že by ty přehřáté a pomlácené závitky v makovicích přece jen už bláznily? Koneckonců do ní schytala pořádnou ránu. To však nic neměnilo na faktu, že i Rod si ji zaujatě prohlížel.

Před obličejem jí luskly dlouhé kostěné prsty a stáhly tak pozornost zpět na sebe. Andy stihla ještě spatřit nevkusné, na fialovo nalakované nehty, než znovu zaostřila na stále se falešně usmívající tvář před sebou.

„Takže? Tvoje jméno,“ vybafla ženština netrpělivě.

„Andriana.“

„Hm... neobvyklé,“ pověděla zaujatě a ukazováčkem si mezitím tūkala o špičatou bradu. Vrásky okolo úst a očí pokaždé, když pozvedla koutky, vypadaly tak nějak zlověstně.

„Není to moje vina,“ zavtipkovala přátelsky Andy. Nechtěla si to rozházet s jedinou ženskou, co tu prozatím viděla, když zbytek tvořilo jen opačné pohlaví.

„Ne, to jistě není,“ řekla zamyšleně. „Já jsem madam Sarya, holčičko. Víš vůbec, kde ses to ocitla?“ nadhodila se zjevnou radostí, ačkoliv Andy tak dobře nechápala, odkud pramení. Neměla nejmenší zdání, kam ji to odtáhli, nebo co s ní mají v plánu, i když podle pokoje, kde ji drželi, to jistě nemělo být nic pěkného.

„Ne,“ vydechla s ledovým klidem. Ani za nic na sobě nedá znát strach. Alespoň ne tak brzo.

„Ne,“ zopakovala ta žena škodolibě. Tohle nebylo dobré. „A chtěla bys to vědět?“ Ušklíbla se pomateně. Andy ihned došlo, že tahle madam pošahaná si s ní jen pohrávala jako kočka s myší. Rozhodně neměla všech pět pohromadě. Stáhl se jí žaludek.

Co s ní mají v plánu?

„Ano,“ vypadlo z ní tichým ševelem.

„Slyšela jsem, že jsi nám zabila Gerryho,“ pověděla najednou mrazivě, aniž by odpověděla. „Jsi to ale zlobivé děvčátko, že?“ rozčilovala se sladce.

Z ničeho nic se prudce postavila, chňapla Andy za vlasy a násilím

jí zvrátila hlavu dozadu. Jejich tváře se v nechtěné intimitě přiblížily a dvě bezduché oči si ji zblízka nenávistně přeměřily.

„Zlé holky by měly vždy dostat pořádně za vyučenou,“ dodala tak ledově, až měla Andriana pocit, že ji vyhodili úplně nahou do sněhové vánice. Oči jí samovolně zvlhly, i když nechtěla dát najevo, jak moc se bojí.

„Ale, ale, přece bys nám najednou neplakala, že ne? To sis totiž měla rozmyslet dřív, než jsi Gerryho chladnokrevně vykuchala, ty čúzo!“ rozječela se na ni nepřičetně se spokojeným úšklebkem madam Sarya. Když od ní posléze odstoupila, Andy se pokusila zhluboka nadechnout.

Nepodařilo se jí to však.

Stále cítila na tváři odpornou spršku slin, co jí tam ta ženská rozzlobeně zanechala jako malý, lepkavý dáreček vypalující se pomalu do kůže. Nemluvě o tom několikátunovém, neviditelném kameni na plicích, který jim nedovoloval se znovu naplnit.

„Víš?“ pokračovala dál nezaujatým tónem. „Možná bych to ještě byla ochotná přejít, ale když mi sem přitáhli zraněného i mého jediného syna...“ Najednou se odmlčela a očima na sekundu odskočila k Alanovi a jeho poraněné noze, aby se pak se zuřivou nenávistí otočila zpět na ni. Přeměřila si Andriana, jako by byla poslední šváb na zemi, kterého je nutné co nejdříve zašlápnout.

„Rode! Ricku!“ křikla na dva nečinně postávající chlapy. Na ty největší z celé skupiny. „Odvázat, svléknout a přivázat na křeslo!“ narážala vážně.

Andy zděšením vydechla všechen vzduch z plic a začala nefalšovaně panikařit. Připadlo jí, že se obrovská neviditelná pracka sevřela okolo jejího hrudníku a pořádně zmáčkla.

„Ne,“ vydechla prosíc. „To přece -“

„Sklapni!“ Odpor v ženiných očích jako by se zhmotnil a pustošivou silou prohnal místností. Ničil. Cítila to. A nepochybovala o tom, že tohle muselo být reálné zhmotnění pekla na Zemi.

Ale za co?

Za její hříchy?

Copak měla na vybranou? Vždyť se pokaždé jen bránila. Ostat-

ně nikdo od ní neočekával, že by tak drobná dívka, dokázala vyvinout sílu, jakou Andy v nejnepříjemnějších případech používala. Vypadala křehce a mužům se rovnat nedokázala. Proto musela být dvakrát rychlejší, mrštnější a nemít soucit.

Tohle ji nový život naučil.

Věděla, že je jiná. Od té proměny dokázala přežít mrazy, aniž by ztratila nejen prsty na ruce nebo na nohu, ale třeba i celou končetinu. Dodnes netušila, zda to všechno bylo jen pouhé štěstí, ale pokud ano, tak ji právě milovaná štěstěna opustila a zamávala na rozloučenou.

Rod jí už odvázel zápěstí, zatímco Rick sebral nůž a prořzl jí triko od vrchu až dolů, aniž by ji poranil. Náhlá nahota a chlad Andy vyděsily do morku kostí, třebaže se prozatím jednalo jen o hrudník.

Co až se ale dostanou níž?

Madam Sarya mezitím vyhodila přebytečné osazenstvo, a i když si Alan dost hlasitě stěžoval, že přijde o parádní podívanou, nepomohlo mu to. Andy tohle rádoby šlechetné gesto uklidnit nedokázalo.

Proč jí to dělají?

Za tu dobu už si stačila všimnout, že lidské plémě je kruté, ale tohle? Připomínalo to spíš špinavý a zavšivený středověk, než kdysi civilizované jednadvacáté století.

„Měla jsi už někdy muže?“ zeptala se chladně madam Sarya, zatímco spokojeně pozorovala práci svých dvou pomocníků. Andy už přišla o polovinu svého oblečení a nyní jí Rick rozvazoval těžké provazy omotané okolo kotníků. Tichounce popotáhla.

Záhy přijde i o zbytek.

„Ne,“ kuňkla odevzdaně.

Třeba se v nich nějaký ten ztracený kousek soucitu pořád ještě ukrývá?

Všichni zároveň se jak na povel zastavili, aby se tři páry nevěřících očí podívaly do těch jejích, usazených.

„To nemůže být možné,“ zamumlala zmateně ta odporná ženská. „Už je to tak dlouho, co jsme naposledy ulovili pannu. V začátcích ano, ale nyní? To mi chceš vážně namluvit, že jsi venku vydržela sama? Bez pomoci? Aniž by tě někdo znásilnil?“ Kroutila přitom nevěřičně

hlavou. Všichni si ji nedůvěřivě přeměřili. „Ne, ne... tohle ti tedy nezbaštím,“ dodala nakonec plytce.

„Je to tak!“ vyštěkla z posledních sil Andriana s novými slzami na krajíčku. Kotníky už měla osvobozeny. Nikdo však její výrok nekomentoval.

Postavili ji na vlastní.

Rod stojící vzadu odkopl židli bokem, aby se přemístil hned za ni a do jedné ruky uvěznil obě pošramocená zápěstí. Bolelo to strašně, v nejlepším případě to bylo pouze našťápnutou kostí, v tom horším zlomenou. Jenomže nic nedokázalo odtrhnout její hrůzou vykulené oči, sledující prsty toho klečícího hajzla, co jí tak obratně rozepínal kalhoty.

Když byl dole i zip a ten červ se jí pokusil vysvléknout ze zbytku oblečení, vlily se Andy do žil poslední zbytky adrenalinu. Zapřela se vzadu o Roda, nedbajíc šílené pulzující bolesti v lokti a zápěstí, a vykopla. Koleno narazilo s dokonalou přesností do Rickovy brady takovou silou, až se ozvalo jemné, téměř neslyšné lupnutí. Pohotově uskočil, jako by ho kousla jedovatá zmijska a Andy si všimla rudého potůčku, protékajícího mu mezi úzkými rty. Byl naprosto šokovaný. Kontrolně vyplázl jazyk a všem okamžitě došlo, odkud se všechna ta červená bere.

Ukousl si špičku.

„Au,“ zaskučel opožděně a s obviňujícím obličejem pohlédl na útočníka. Andy však soucit necítila. Ne, s těmihle mizery to nešlo. Kdyby se jí tak ještě podařilo nakopat koule tomu šmejdovi za ní a označkovat ksicht té staré potvory, byla by blahem bez sebe. Stačilo najít nějaký ostrý nůž a vzít si tu vetchou kostru jako rukojmí a možná by se odsud i dostala.

Světlo najednou zablikalo.

Všichni pohlédli ke stropu, když zářivky na okamžik úplně zhasly, aby se následně znovu silně rozsvítily. Rick spolkl další nadávky a podíval se po jeho paní.

„Jsou tady,“ ozval se lehce vystrašený ženský hlas. „Prohlídku budeme muset odložit, ty malá vychytralá čubko!“ Natáhla se po menší injekční stříkačce s čirou tekutinou, která ležela na stolečku

hned vedle vyšetřovacího křesla. Aniž by se Andy dokázala bránit, zapíchlá jí to do tepny na krku a zmáčkla píst.

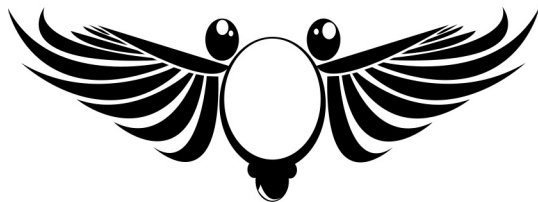
„Co to...“

„Je to na uklidnění. Alespoň se nebudeš tolik bránit,“ doplnila nepřátelsky madam Sarya s nepřehlédnutelně pumpující čelistí. Na té hubené tváři to vypadalo skoro jako psychotická nepřičetnost. Děsivý obrázek. „Už jsme s tebou měli dost problémů! Na můj vkus jsi příliš divoká, ale třeba se těm opelichaným netopýrům tvůj temperament bude zamlouvat, až si tě budou krotit.“ Spokojeně se zašklebila. Sebrala poraněného Ricka a chvatně si to namířila ke dveřím. Než však opustila místnost, obrátila se ještě na Roda s tím, aby to otupělé všivé stvoření, které teď bylo pořádně omámené, odnesl do jedné z cel pro nové přírůstky.

Štvalo ji, že na ni musela plýtvat svojí drahocennou zásobou léků, ale bylo to tak jistější. Zvláště když tu měli návštěvu.

Za tyhle nesmyslné komplikace měla v plánu si tu nicotnou holku vychutnat se vším všudy. Možná by taky mohla nechat pohrát svého synáčka, pokud si ji jako zboží nikdo nevybere. A pro jednu zadoufala, že ne.

„Rozkaz!“ odpověděl ostrým, vojenským tónem Rod a podíval se na bezmocnou dívku, která se mu němě klímala v pažích. Zachmuřeně se zamračil, když očima ulpěl na vystouplých kruzích na jejím podbřišku.

„Tak kde sakra jsi, ty nemožný idiote!“ prohnal se Bolgův rozčilený hlas po celém hnízdě jako silné zemětřesení.

Aksar svého pána nenáviděl, takže když se k němu ozvěnou doneslo naléhavé volání, dal si pořádně načas, než konečně vstoupil do jeho pokojů. Nemluvě o mentálních příkazech, ty naprosto ignoroval.

Před léty se proměnil jen z toho důvodu, aby mu už nikdo nemohl poroučět, a co získal? Nic. Nejenže přišel o své překrásné peří a svobodu, ale nyní z něj byl opět poslušný služebník, který zas musel plnit rozmary a příkazy nového vládce.

Až nyní chápal s naprostou jasností, že mu bylo lépe doma. Tam byl alespoň někdo. Druhým stvořitelovým generálem a občasnou svačinkou. Ať se však dělo co chtělo, vždy s ním jednali podle právoplatného postavení. Kdežto tady? Je bezcenný.

Pouhý poskok.

Zato Bolg, ten mizera, se dostal na vrchol falešnými zbraněmi a intrikami, a od doby co jim vládne, proti lidem nejenže přestal bojovat, ale teď s nimi dokonce obchoduje.

Aksarovi z jeho zbabělosti bylo zle.

Uvědomoval si, že jeho rádoby ‚vládce‘ je jen obyčejný slaboch a jako takový jisto jistě musel dojít i podobného konce. On sám se hodlal postarat o to, aby toho opelichaného šaška sesadil a potrestal tím správným způsobem. Prozatím však mohl spřádat plány jedině k

tomu, jak se zbavit těch nejvěrnějších přívrženců, kterými se ten buďžkníchemu prozíravě obklopil.

Povzdechl si a tiše překročil práh Bolgovy ložnice.

Pokojem se v okamžení prohnalo sborové kovové zařinčení. Tři mladé lidské dívky v rohu pokoje se ihned, jakmile ho spatřily, schou-lily blíž k sobě a třásly jak potulní psi. Přišlo mu to nanejvýš odporné, ale proti perverzním choutkám svého pána si nemohl dovolit cokoli namítat. Vnitřně však opovrhoval téměř vším. Vlastně to nebyla tak úplná pravda. Něco, co ho lákalo, tu přece jen bylo.

Alika.

Ta mrcha ho vzrušovala takovým způsobem, že stačil jen pohled na její vyzývavě zahalenou, tudíž téměř odhalenou postavu a křídla posázená tím nejjemnějším peřím v barvách granátu, aby se mu na místě postavil. Byla dokonalá a... jedna z mála, která neprošla konečnou proměnou.

Zdráhala se zakončení rituálu, jímž by o svá drahocenná peříčka přišla. Nezajímala se o sílu nebo schopnosti, byla spíš marnivá. Proto se Aksarovi tolik líbila. Měla něco, co on navždy ztratil. Vsadil by se však, že pokud se vymění vládnoucí článek, ta coura ani okem nemrkne.

Chtěl ji mimo jiné i proto, že nikdy nedala Bolgovi, třebaže byla nehorázně promiskuitní. Držela si od něj odstup. To se Aksarovi zamlouvalo. Nyní ale musel nechat veškeré rajcovní představy měkkých křídel stranou.

„Pane?“ hlesl s hranou pokorností ode dveří a přemístil se až k rozložitě posteli. Bolga zaslechl z koupelny. Vulgárně hlasitý proud moči dopadající a vlévající se do záchodu se mu zařezával hluboko do uší. Nehty si odporem zaryl do dlaní. Měl opravdu co dělat, aby vzteky na místě nevybuchl, jak mu to přišlo nechutné.

Copak se nemohl vymočit, než si pro něj ‚naléhavě‘ poslal?

„Tady jsem!“ ozval se nespokojeně jeho pán. „Co ti, zatraceně, tak dlouho trvalo?“ vyštěknul rozhořčeně, když se Aksar konečně postavil mezi futra s tváří naprosto nečitelnou a čelistí napnutou téměř k prasknutí.

„Zařizoval jsem... oběd,“ dodal věcně a umíněně se přitom díval

ven prosklenou stěnou. Za žádných okolností neměl v úmyslu přihlížet tomuhle oplzlému divadlu.

„Kolik tomu je?“

„Je to mladík, tak jak to máte rád,“ odpovídal podlézavě, aniž by se jeho oči odtrhly od obrázku zamračené oblohy.

Bolg, jakmile skončil, si přirození ladně oklepal a nechal zplihle viset. Oblečením se nezabýval, alespoň ne tehdy, kdy se pohyboval jen v prostorech osobních pokojů.

„A kdy se hodláš vydat na cestu?“ Změnil téma.

„Ještě nevím, pane. Jakmile se počasí trochu ustálí,“ odpovídal nejistě. Znal Bolga moc dobře a i to, že jejich nepřátelský vztah byl oboustranný. Pokud ho jeho pán mohl poslat do divoké bouře, s chutí to udělal. Dával mu ty nejpodřadnější úkoly jen z toho důvodu, že sám Aksar býval dřív jeho vůdcem. Teď se role bohužel vyměnily.

„Dočasně,“ poznamenalo vzteklé podvědomí.

„Není potřeba, abys zbytečně ztrácel drahocenný čas,“ pověděl s líbeznou sladkostí a uměle vytáhl koutky Bolg, když se přemísťoval až k umyvadlu. Ruce si sotva omočil.

„Podle těch tlustých mraků to vypadá na hodně dlouho, Aksare, a já nechci přijít o novou kořist. Madam Sarya prý za poslední měsíc nacytala dva nové přírůstky,“ mluvil, zatímco si mokkými prsty v zrcadle upravoval neposlušné blondaté prameny. Měl je až na ramena a kroutily se do měkkých pravidelných vln. Společně s blankytně modrýma očima mu to dodávalo jemného až křehkého vzezření. Zcela klamný dojem. Byl štíhlý, stejně jako jeho služebník, jen s tím rozdílem, že Bolg byl navíc o půl hlavy vyšší. To však zhoła nic neznamenalo. Každý totiž vynikal v něčem jiném. „Už mě unavují ty samé tváře a... těla,“ dodal znechuceně.

MLčky přešli zpátky do ložnice, odkud se opět ozvalo frenetické kovové zařinčení.

„Dobrá, pane,“ procedil souhlasně mezi zuby Aksar. „Jdu se tedy připravit na cestu,“ dodal s těžko skrývaným opovržením a nakročil k odchodu. Chtěl být co nejdříve z dosahu tohoto idiota. Z duše jej nenáviděl. Stejně jako svého kdysi nejlepšího přítele. Khorrama.

„Ještě moment,“ zastavil ho Bolg přísně.

„Ano?“ optal se s křečovitě nuceným úsměvem, když se otáčel nazpátek.

„Vezmi si s sebou na cestu doprovod. Chci jen to nejlepší, co mi může ta stará čarodějnice nabídnout!“ zahřměl. „A odveď si tuhle!“ Namířil ukazováček k černovlasé dívce tisknoucí se k dalším dvěma. „Z počátku mě ten její odpor bavil. Nyní už to tak zábavné není,“ dodal znechuceně.

Aksar v duchu zaklel.

Co komu udělal?

Jeho pán se k němu absolutně nechoval, jak by náleželo. Přesto nahlas nebrblal a přikývl. Převzal si klíč k obojkům. O jídlo má tedy vystaráno. Jednu věc však tak docela nechápal, proč ta kreatura, hrající si na vládce, souloží se ženami, aniž by si na nich pak smlsnula? Místo toho mu Aksar musel lovit mladé, statné muže. On by neodolal horké ženské krvi ani náhodou.

Alespoň se před odchodem posilní.

Bude to potřebovat.

Odemkl zámek na obojku označené dívky, která přímo nepředstavitelně pištěla a kvílela. Bránila se. Ostatní jí sestersky pomáhaly. Naprosto zbytečně. Aksar tyhle špinavé, zatuchlé lidské trosky nedokázal ani cítit. Nebylo na nich nic zajímavého.

Zaskřípal zuby, když se mu do uší donesl chechtající se Bolgův hlas, který měl z toho divadla nesmírně škodolibou radost. Věděl, jak Aksar tyhle věci nesnáší, a proto to dával na starosti především jemu.

Vlastně... jen jemu.

Nervy mu v další vteřině vypověděly službu z bezútěšného nářku a odporu těch krvavých schránek. Navíc i Bolg z toho měl šílenou radost. Zuřivě se ohnal a udeřil tu vzpurnou mrchu do obličeje tak silně, až jí rozrazil spodní ret a omráčil ji.

Vzduch okamžitě naplnila omamná vůně krve. Spokojeně se pousmál nad bezvládným tělem lidské dívky. Žaludek se mu hladově zachvěl.

Přehodil si ji přes rameno a složená křídla jak pytel brambor a klíč poslušně odevzdal zpátky Bolgovi. Pak se konečně vydal pryč.

Musel se co nejrychleji dostat z dosahu svého nenáviděného

pána. Naprosto jím opovrhoval. Hnusil se mu snad dokonce i víc, než tenhle odpad, co si nesl do svých pokojů - člověk. Mentálním koman- dem ještě nakázal Akkimu a Namtharovi, aby se neprodleně připravili na výpravu.

Byl už skoro u svého pokoje, když se mu za zády ozvalo hlasité odkašlání. Okamžitě poznal, o koho se jedná.

„Svačinka?“ pověděla svůdně Alika, když horkým pohledem sjížděla Aksarovo tělo. „Nebo s ní máš v plánu i něco víc?“ Lascivně se usmála a odhalila tak řadu rovných, bílých zubů.

„Jako bys mě neznala, drahoušku,“ odpověděl znechuceně.

„Takže jen jídlo,“ doplnila chápavě namotávajíc si pramen svých černých vlasů okolo ukazováčku.

„Jo, malý zákusek před cestou,“ pousmál se bez jakéhokoliv ná- znaku radosti nebo spokojenosti. „A i kdybych chtěl něco víc, už jen pouhá představa toho, kdo byl v téhle díře předtím, a dělá se mi zle.“

„Hm,“ zamručela rozkošnický a výmluvně se na něj nalepila. „Chceš pomoci otevřít dveře?“ navrhla laškovně, zatímco mu s ne- vinným pohledem přes kalhoty v dlani sevřela už jasně viditelnou ros- toucí erekci. Z krku mu uniklo tiché, souhlasné zavrčení a chtivě si ji z přivřených očí prohlédl.

„Jestli chceš,“ přinutil se odpovědět nezaujatým tónem.

Nechtěl, aby si tahle postradatelná děvka hned myslela, že s ním dokáže manipulovat. Přesto..., jakmile se o něj nenápadně otřela hebkými pírky těch dokonalých křídel, málem se z toho pocitu před- časně udělal. To byl přesně efekt, který tolik miloval. Cítit tu úžasnou hebkost zpět na své kůži, i když jen dočasně. Jak mu to chybělo. Mi- moto Alika ho chtěla mít uvnitř a rozhodně nehodlala odejít dřív, než se jí plán podaří uskutečnit.

Tohle mu nikdo vysvětlovat nemusel.

Aksar pomalu vstoupil do ložnice a shodil svůj bezcenný náklad na zem. Bezcitně. Děvče u nohou bolestivě zakňučelo, prozatím se však neprobralo. Vlastně... se mu přičilo, když bylo jídlo příliš pasivní. Adrenalin dokázal krev dokonale ochutit. Osladit. Přesně podle jeho gusta. Nechal ji tam tedy bezvládně ležet a otočil se ke své nadržené návštěvnici.

S jedním obočím vytáhlým vzhůru sjel Aliku od shora až dolů pohrdlivým pohledem. Nevyděsilo ji to, ani neodradilo. Byla to prostě kurva každým coulem. Pomalu se k němu přesunula lenivou kočičí chůzí a s očima nedočkavě ubíhajícíma k jeho rozkroku. Látka v těch místech už byla napěchovaná až k prasknutí.

„Na kolena!“ rozkázal v zvířecím zavrčení, když se postavila těsně před něj. Tvář jí spokojeně zazářila. Dobrovolně a bez zaváhání padala k zemi.

Nečekala ani vteřinu a okamžitě se jala rozepínání knoflíku a zipu, aby mu kalhoty mohla stáhnout až ke kolenům.

Spodní prádlo nenosil.

„Hodná holka,“ vylezlo z něj pochvalné zachrčení, jakmile se ta měkká a mokrá ústa rozevřela a zastrčila si ho dovnitř. Sála ho tak silně, že měl pocit, jakoby se mu snažila vytáhnout i morek z kostí. Její zkušenosti byly unikátní. Zнала triky, kterými ho dokázala vystřelit až ke hvězdám, a to všechno v pár minutách.

Olizovala ho tak dychtivě a nenasytně, až mu bolestivě zatrnulo v koulích. Byl blízko. Hodně. Znovu si ho strčila hluboko do úst a promasírovala to masité závaží, které se chystalo expedovat horkou dávku přímo do té lačné pusinky.

Prsty jí zabořil hluboko do vlasů a začal zrychleně přirážet. Korigoval tempo a hloubku tak, jak se to líbilo jemu a pohledem přitom sledoval divoký výraz na jejím obličejí. Když se pak hebká křídla dotkla Aksarova pozadí a stehem, zvrátil hlavu nazad a osvobozeně vykřiknul, zatímco nezadržitelně stříkal.

Alika to bez protestů polykala. Na to byla opravdu dobrá. Nakonec se ještě labužnický olízla.

To však nebylo všechno.

„Jsi to ale děvka, Aliko, nemám pravdu?“ pověděl zlomyslně se spokojeným úšklebkem. Věděl s naprostou jistotou, co od něj chce. Ne, že by nechala velkou možnost představitivosti, když si vykasala tu kraťoučkou minisukni, ze které byl teď spíš pomačkaný pásek, srolovaný okolo břicha.

„Ano,“ pípla na oko kajícně, jenže s tím drze vystrčeným zadkem jeho směrem to nemělo správný efekt. I tak mu to opět stálo v pozoru

a byl připravený jít do další akce. A nemohlo za to krásně se lesknoucí přirození nebo pohled na granátová pírka. Ne. Zbožňoval především to, že se k němu chovala, jako by mu patřila.

Jen jemu.

Jako by pouze on byl jejím pánem.

Přesně pocit, co chtěl. Absolutní a ničím limitovaná moc. A měl v plánu své sny dříve či později uskutečnit. Až tu bude vládnout on, žádné obchody s lidmi se vést nebudou. Prostě si vezme vše, co bude chtít. Nikdo mu v tom bránit nebude.

A pokud ano?

Postará se, aby dotyčný hořce zaplatil!

Ze snění ho však probralo tiché zapředení ozývající se z postele, kam se už Alika celá nedočkavá přesunula. Ležela na zádech, s křídly pod sebou roztaženými a to samé platilo o jejích dlouhých nohou. Bradavky ztuhlé, mířící vzhůru. Líbila se mu ta plná, velká prsa. Ať už se chovala jako největší a nejdražší coura v nevěstinci, měla na to plné právo.

Byla dokonalá.

Času už sice moc neměl, navíc ho ještě čekalo jídlo a pak vynést odpadky válející se na zemi, ale o tohle potěšení by se před cestou přece nepřipravil.

Vysvlékl se a líným krokem došel až k posteli. Alika vzdychla a vábivě se vypjala. To všechno aniž by od něj odtrhla oči. Aksar nečekal a vyhoupl se na matraci, aby se pak po kolenou doplazil až k ní.

Věděl, že je to jen obyčejná děvka, která když objevila krásu a taje volného sexu, už se ho nemínila vzdát. Ani on to nedokázal. Teď si jako bonus svoje partnery vybíral sám.

Prsty přešel po jejím vlhkém povrchu a nechal vklouznout dovnitř. Byla patřičně roztažená. Nefalšovaná kurvička. Aksarovi to nevadilo. Rozerval triko a celou ji tak obnažil. Nedočkavě se otřásla a zakňourala.

„Jak dlouho ještě?“ dotazovala se s prosíkem vepsaným v tom lascivním pohledu.

„Bud' zticha!“ zasyčel vztekle a chytil ji pod krkem. Zmáčkl. V očích jí vzplál oheň. „Rozhoduješ tu snad ty?“

„Ne,“ kuřkla na oko kajícně.

„Ne! Tak raději sklapni a odpovídej jen tehdy, když se tě budu na něco ptát, rozuměno?“

„Ano,“ broukla opět s hranou nevinností.

„Chceš ošoustat?“ vyprskl posměšně Aksar s očima přivřenýma na štěrbinky a koutkem zlomyslně stočeným vzhůru.

„Ano,“ vydechla zmámeně a zamrkala. Hlasitě se zasmál tomu zvoucímú zamručení. Prohýbala se pod ním, deformovala podle jeho přání. Chtěla ho uvnitř tak moc, že dokonce zapoměla, jak správně dýchat.

Ozvalo se hlasité zaklepání.

Oba se podívali ke dveřím.

„Pane?“ promluvil Namthar uctivě i přes zavřené dveře. Byl Aksarovou pravou rukou a jedním z mála, na které se mohl plně spolehnout.

Neocenitelný.

„Pojď dál,“ pozval ho dovnitř, nedbaje své pozice nebo nahoty. Dveře se bez prodlení otevřely a Namthar vstoupil. Plně připravený a vyzbrojený na cestu.

I on, jako všichni muži v hnízdě, prošel konečnou proměnou. Dychtivým pohledem si prohlížel nahé tělo Aksarovy spoléčnice, a džíny v rozkroku se mu začaly viditelně nadouvat. Všem muselo být jasné, že Alike už souložila snad s každým. To ho však nezajímalo. Důležitá byla pouze jediná věc!

Držela se daleko od Bolga, toho nadutého hňupa.

„Omlouvám se, nechtěl jsem vyrušovat. Přišel jsem se zeptat, kdy budete chtít vyrazit,“ dostal ze sebe stroze Namthar, a konečně ovládl své oči, které se pokoušel odlepit od vlhkého ženského rozkroku.

„Za chvíli, mám tu ještě něco rozdělaného, ale -“ Aksar se na okamžik zamyslel, „- teď když jsi tu, mohl by ses k nám připojit. Co říkáš?“ Bylo to sice řečené otázkou, ale myšleno jako příkaz a nic víc, než souhlasné přikývnutí, se neočekávalo.

Alike si podle příkrých pokynů vyměnila na posteli místo s Namtharem. Nyní to byl on, jehož netopýří křídla se roztáhla v celé svojí

velikosti. Aksar jí nakázal, aby si na něj obkročmo vylezla. Nelíbilo se jí to, ale nahlas neprotestovala. Sice uvnitř chtěla mít někoho jiného, ale Namtharem by rozhodně nepohrdla.

Bez dalších ceremonií ho do sebe přijala. Oba souhlasně zasténali a začali se pomalu pohybovat, aniž by dál věnovali pozornost komunikoli třetímu.

Alika si chvíli myslela, že se Aksar bude jen dívat. Jakmile si ale vylezl za ni a prsty začal zkušeně klepat na její zadní vrátka, srdce se jí nepředstavitelnou radostí roztlouklo. Když si pak dělal cestu tou už ne tolik těsnou dírkou, řvala přitom nejen slastí, ale i bolestí.

Tohle se jí nehorázně líbilo. Přesně tohle potřebovala. A chtěla úplně všechno.

Především Aksara.

Jakkoli.

Kdyby jí tak ještě vyplnili i ústa, byla by se ocitla v ráji...

Andy se probírala do tmy, jejíž černotu prozařoval jen měsíc v úplňku. Byla zmatená. Pamatovala si přímo s nechutnou přesností veškeré detaily a události předtím, než ji ta slizká ženská uspala. Proto se jí zdálo divné, že není zavřená ve špinavé cele v tom blázinci plném šílenců. Navíc dýchala chladný noční vzduch. A vůně lesa ji obvykle uklidňovala.

Ne však tentokrát.

Srdce by se nejraději radostí zatetelilo, kdyby to nezkazil fakt, že má nohy a ruce pevně svázané, a nalézá se prachsprostě přehozená přes mohutné rameno. Někdo s ní někam prchal. Byl to muž, to by poznala i poslepu. Běžel. A Andy si mimo jiné uvědomila, že se z té námahy ani moc nezadýchal.

Protestně se zavrtěla, načež se jí tělem jako upomínka prohnala příšerná bolest ze včerejší nakládačky.

„Tak už ses konečně probírala, Růženko?“ ozval se až nechutně známý hlas. To musel být on. Rod. Nebo to nakonec nebyl ten okřídlenec?

Vždyť někteří lidé mívají podobný hlas.

Jasně! Kdyby se jednalo jen o to, dala by se tahle možnost přejít mávnutím ruky, jenomže tenhle chlap byl té bytosti i nebezpečně podobný.

Ta tvář!

Oči!

Pamatovala si ho dokonale.

Rod se prudce zastavil a opatrně ji postavil na vlastní. Andy se po tom nervovém vypětí mírně zachvěly nohy. Očekávala to. A dokonce zas byla oblečená. Ne ve svém starém oblíbeném tričku, ale ve velké černé mikině, která jí sahala až pod zadek. Nasoukal ji do toho Rod? Jestli ano, tak si dal dokonce tolik práce, aby i několikrát ohrnul rukávy. Přesto v té věci doslova plavala.

Do nosu ji udeřila příjemná kořeněná vůně s čerstvým nádechem zralé mandarinky a mužského pižma. Nedokázala s přesností určit, čím dalším tak krásně voněl, ale s hrůzou si uvědomila, že se jí to neskutečně zamlouvá. I žaludek nad tím aroma, hojně sálajícího právě z Rodovy mikiny, začal podivně hladovět.

Celé tělo se nedočkavě roztřásl. Jako by se uvnitř ní cosi probudilo k životu. Něco, co ty poslední roky pouze odpočívalo a...

Andy reakce vlastního těla nehorázně vyděsila. Tušila, že se s ní tehdy stalo něco velmi podivného, ale prozatím to ještě nikdy nevyšlo napovrch. Tedy ne v takové míře. A zcela to přehlušilo jakoukoli bolest a vyčerpanost.

Navíc ani nevěděla, kde se vůbec ocitla nebo proč, a i tohle působilo na její narůstající nervozitu. A Rod? Co tady s ní dělal? Vždyť to Alan ji chtěl potrestat za to, jak krásně mu vykuchala kamaráda a jeho poranila. Nedivila by se, kdyby tu s ní právě proto byl on a pokoušel se ji za trest nejenom znásilnit, ale i zabít. A to vše s brutalitou, kterou měl celou tu dobu vepsanou ve tváři. Vážně nic nechápala.

Co s ní má ten vyvrhel v plánu?

Odpoověď na sebe nenechala dlouho čekat.

„Odnosl jsem tě odtamtud,“ pověděl stroze, přičemž ani svalem v tváři nepohnul.

Andy na něj koukala jako by právě sletěla z hodně vysoké višně a dala si pořádnou ránu do hlavy.

„Tedy vlastně jsem tě unesl,“ dodal s jedním koutkem lehce pozvednutým. Nemyslel to však vtipně, nýbrž sarkasticky. To pochopila i ona. Samozřejmě že ji neunesl, spíš... zachraňoval?

Nebo to byla špinavá hra té staré čůzy, která teď na ni vypustí všechny svoje cvičené čokly?

„Proč?“ vypadlo z ní prostě. Nechápala to. Nechápala ho. Především mu nevěřila.

„Nemohl jsem tě tam nechat,“ vysvětloval stále stejně nevzrušeně, „i když mi bylo nařízeno zůstat infiltrovaný alespoň do té doby, než dojde k výměně. Tohle se stát nemělo. Jinak to ale... nešlo,“ zakončil rychle.

Mluvil chladně a Andy připadlo, jako by si tímhle proslovem spíš urovnával vlastní myšlenky.

„Výměně?“

„Ano. Sarya obchoduje s Bolgem.“ Objasnil něco, co ona momentálně nechápala. Vlastně spíš nerozuměla vůbec ničemu. „On platí zlatem, ale i jinými... věcmi, a ona mu prodá vše, co chce. Ženy, dívky, chlapce i muže, a v neposlední řadě i děti.“

Andy se na posledním slově obrátil žaludek. Tohle bylo zvěrstvo. Jak to může dělat? Prodat nevinnou, malou bytost? Ta žena byla opravdová zrůda. Nemohla mít uvnitř ani kousek lidskosti, pokud tohle skutečně prováděla. A nitro jí neomylně napovídalo, že ano. Vnitřně to prostě věděla. Po tom, co nahlédla do těch bezduchých očí, jako by v ten okamžik dohlédla až na dno té zahrávající duše.

Nasucho polkla, a poprvé ji zamrzelo, že si s tím starým ženským sucharem nemohla pohrát. Však ona by jí ukázala bolest v tom pravém slova smyslu. Ačkoli... kdo ví, jestli tohle nebyla jen nějaká potrhlá habadůra?

Co když ji opravdu budou lovit a pak...

Nechtěla na to ani pomyslet.

„Dobře mě poslouvej,“ promluvil po delší době ticha Rod. „Rozvážu ti nohy a ruce. Nechci, aby ses se mnou prala nebo zdrhla, jasný? Nemám žádnou chuť tě honit po lese a věř mi, že tě chytnu. Můžeš si myslet, jak nejsi rychlá a mrštná, já jsem ale dvakrát tak rychlejší. Popřemýšlej nad tím, zatímco ti budu rozvazovat nohy,“ domlouval jí temným hlasem, který toho spíš víc sliboval, než vysvětloval. Pak si dřepł a skutečně začal rozvazovat provaz okolo kotníků.

„Asi si ještě pořád říkáš, proč to dělám, ale... prostě jsem to nemohl dopustit,“ hlesl téměř neslyšně.

Andy mlčela a obezřetně sledovala klečícího Roda. Nerozuměla,

opravdu nechápala, že pro ni něco takového udělal i přesto, že měl zřejmě další úkoly, a...

Vlastně jí to bylo v celku jedno.

Zarytě dál držela jazyk za zuby. Nemluvila a věděla z jakého důvodu. Chystala se zdrhnout. Nezájímala ji žádná varování. Ten blbeček neměl šanci. Jak jednou vezme roha, nechytí ji ani náhodou. A hned co měla chodidla zas volná, nakopla Roda, zvedajícího se na nohy, pořádně do břicha.

Spadl a přistál na zadek. V obličeji překvapený výraz, který si ale Andy nestihla vychutnat, protože už rychlostí blesku pádila pryč. Za zády se jí ještě ozvalo hlasité, skoro zvířecí zavrčení, zatímco ona už běžela o závod. O záchranu svého vlastního života.

„Varoval jsem tě!“ Dolehl jí z dálky do uší Rodův běsnivý hlas.

Štěstěna se na ni možná prozatím opravdu nevybodla, když se z té bezvýhodné situace tam uvnitř nakonec dostala. Ne vlastním přičiněním, jenže to ji ani v nejmenším nezajímalo.

Utíkala, seč jí síly stačily a tvrdošijně hleděla pouze dopředu. Bolesti se pokoušela ignorovat. Ani za mák se neotočí. Neohlédne. Raději se nebude hloupě stresovat.

Hluboký nádech a pak zas rychlý výdech. Nohy se střídaly s neskutečnou rychlostí a přesností, zatímco uvnitř ní vzklíčilo semínko čisté naděje. Tohle zvládne! Přece jen se z toho vyhrabe! Ztratila sice všechno, i milovaný nůž od táty, život jí však zůstane. A nepoškozený. Sama tomu stále odmítala uvěřit, i mozek se vehementně zdráhal, přesto...

Do zad jí cosi tvrdě narazilo a vymazalo tak euforický úsměv z tváře. Letěla k zemi. Svázanýma rukama, strčenýma před obličejem, se alespoň z části ochránila. Odřela si přitom bradu a pořezala tvář. Naštěstí to byla pouze povrchová zranění. Při dopadu si však ještě vyrazila dech a narazila žebra. Znovu. Tentokrát svojí vlastní vinou.

Zákeřná bolest se vrátila. Do očí Andy hrkly slzy, které s okamžitou platností přetekly.

„Ženská jedna praštěná!“ zasyčel jí zadýchaně Rod do týla, než Andrianu opatrně obrátil čelem k sobě. Stále však uvězněnou pod ním. Brečela. „Čemu jsi nerozuměla, když jsem ti kladl na srdce, abys

nezdrhala?!“ vybuchnul jak soudek se střelným prachem a zuřivě se přitom zamračil.

Takhle stupidně je oba ohrozit.

„J- já... nevím,“ zalhala mezi vzlyky. Věděla to moc dobře. Chtěla být opět v bezpečí. Rozhodně ne sama s tímhle individuem, které bylo společně s těmi lidmi v té ohavné místnosti. Chystali se s ní dělat věci, z nichž bylo Andy špatně ještě teď. Pomáhal ji vysvléknout. A nyní by mu měla tak snadno uvěřit?

Nebyla hloupá.

„Nechci ti ublížit!“ zasyčel rozhořčeně. Nosy se jim téměř dotýkaly. „Tyhle pitomosti si laskavě odpuť, dokud nebudeme pryč z jejich teritoria, rozuměla jsi mi? Co sis, zatraceně, myslela!? Mají tady rozeseté pasti, jak si myslíš, že lidi chytají?“ Nad tímhle Andy nepopřemýšlela. Co když se jí tenhle člověk, podobající se až moc tomu okřídlení, opravdu snaží pomoci?

Ztuha polkla.

Možná se unáhlila?

„Fajn,“ hlesla skrze pevně stažené hrdlo.

„Fajn? Děláš si ze mě prdel?“ štěkal dál běsnivě.

„Myslím to smrtelně vážně. Neuteču,“ pověděla odhodlaně a stejně tak se na něj i zadívala. Ne, tohle nemohl být... on. Tyhle oči sice byly hnědé, ale o krapet světlejší a rozhodně nemrazily. Celá tvář vypadala lidštěji, než toho tvora s křídly. Ano, muselo to tak být. Rod na zádech nic neměl. Žádné hrbolky nebo pozůstatky po něčem, co na tuto planetu nepatřilo – křídla. Byl čistý. Přesto, pokud mu měla opravdu uvěřit, musela by vidět jeho záda.

Přece jen si chtěla být jistá.

Rod se na Andy nevěřičně zadíval, ale i tak se natáhl k svázanému zápěstí a provaz přeřízl.

„Půjdeme směrem k Helliportu,“ poznamenal tiše.

„Helliportu?“

„Jo.“ zavrčel. „Je to ohrazené město, ve kterém bydlí lidé a ti... andělé.“ Poslední slovíčko mu přes pusy moc nelezlo a všimla si toho i ona.

„Andělé?“ štěkla jízlivě. „Ty věci mají s něčím tak čistým společ-

ná jediné křídla,“ prskala vztekla. „Jsou to hnusní barbaři!“ Oči jí plály nejen hněvem, ale i bezbřehým odporem. To neuniklo ani Rodovi.

„Hele, nechci ti brát ty... no, iluze, ale v Helliportu mezi sebou lidi a... ty věci žijou v naprosté harmonii.“

„Cože?!“ zavrčela nevěřičně.

„Hm... jo.“

„Jak můžou?“ vztekala se dál, i když to ve skrytu duše očekávala. Tušila, že tam bydlí lidé společně s těmi tvory, ale v úplném míru? Copak už zapoměli na všechno, co jim ta zvířata provedla?

„Nic jiného nám nakonec nezbylo. Spojili jsme síly, protože zatracení útočili všude, a na všechny. Bylo to nejjednodušší řešení problému.“

„Chceš říct netopýři? Nazýváte je zatracenými?“

„Jo, ti bez peří.“

Nevěřičně kroutila hlavou, zatímco se z ní Rod zvedl a pomohl jí na nohy.

„Takže to město skutečně existuje?“ Optala se Andy zdráhavě. Byl to snad polo-splněný sen?

Rod souhlasně kývl.

„Tohle jsem tedy nečekala, ale... já žila především v lesích a schovávala se. Těm věcem, ať už s peřím nebo bez něj, jsem se vyhýbala širokým obloukem,“ povídala Andy váhavě, a přitom se pokoušela oprášit si kolena a celý vršek. Oči prozatím neodlepila od svých odřených rukou. Zahloubaná do svých myšlenek si ani nevšimla, že se jí Rod přemístil za záda. A než stihla cokoli namítnout, už ji pucoval vzadu. Vlasy, záda a zadek.

„Díky,“ hlesla ostýchavě.

„Nemáš zač,“ odpověděl o chlup přátelštěji. To už však stál čelem k ní, a prohraboval se brašnou u jeho nohou.

„Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že to nakonec skončí takhle. Chci říct, že lidé a ti tvorové budou někde společně žít v souladu, chápeš? Ne potom, co nám provedli.“ Povídala tiše, zatímco jí Rod čistil poraněnou tvář. Vodou a svým trikem. Vonělo čistotou a... jím.

„A co udělali?“ ptal se opět rozladěný, když opatrně přejížděl a čistil odřeninu na bradě. Andy sykla, ale jinak odhodlaně držela. Ne-

ucukla. „Naštěstí to není nijak hluboké,“ zavrčel. „Tak? Proč je tak ne-návidíš?“

„Napadali nás. A v tom nejlepším případě jen zabíjeli.“

„To není až tak úplná pravda.“

Bránil je?

„Ne!??“ ohradila se Andy nasupeně. Z očí metala blesky. „Stal se z tebe opeřenej zastánce, když bydlíte pod jednou střechou?“

„V žádném případě,“ řekl s naprostým klidem. Vyrovnaná sebejistota z něj táhla na kilometry. Znovu polil kus suchého trika čistou vodou a jal se vytírat ránu na tváři. „Netvrdím, že jsou svatí. To, co dřív udělali, nebylo dvakrát správný, ale takovými šmejdý, jaký z nich děláš, zase nejsou. Žiju tam s nimi téměř od začátku. Pomáhal jsem i stavět.“

Andy tiklo v oku a samovolně zaťala ruce do pěstí.

„Věř si, čemu chceš!“ odfrkla s odporem. „Pro mě to nadosmrti zůstanou jen zrůdy!“

Tenhle idiot, ať už jí pomohl nebo ne, to zřejmě neměl v palici úplně v pořádku. To už všem ty staré hnisavé rány minulosti zarostly? Protože pokud ano, tak její tedy ne. Nikdy. Byly stále otevřené a bobtnaly záští. „Mám nevyřízené úč-“

Přerušil ji Rod.

Rukou Andy zakryl ústa a ukazováčkem naznačil, ať mlčí. Pusa sice sklapla, ale srdce se rozklepalo strachy. Nastražila uši.

Pevně ji k sobě přivinul a Andrianu na nepatrný okamžik napadlo, jaká je škoda, že je dole otravně dělí ta velká krosna. Pak si za tu myšlenku ihned mentálně nafackovala. To už se opravdu zbláznila?

Zřejmě asi ano.

„Ticho,“ zašeptal jí vážným hlasem do ucha. „Slyším... něco nad námi letí.“

„Letí?“

„Jo. Nejspíš nás hledají,“ poznamenal užasle. „Čekal jsem, že se to stane, Bolg té kráve ochotně pomáhá se vším, ale že to bude takhle rychle? Doufal jsem, že odhalí naši nepřítomnost až pozdě ráno. Dalo by nám to dostatek času se bezpečně ztratit. Ted'... musíme se někde rychle schovat. Nejspíš, jak jsem tě naháněl, jsme udělali velký hum-

buk. V nočním lese jde slyšet všechno daleko líp, hlavně pro ná- ně,“ štěkl popuzený Rod a konečně ji pustil.

Andy to samozřejmě mrzelo, jenže kdo by se na jejím místě nepokusil utéct? Jedině absolutní debil ne.

„Promiň,“ zahuhlala s pohledem rentgenujícím tkaničky svých bot.

„To nám momentálně nepomůže,“ vypálil podrážděně a sebral ze země láhev s vodou a triko, aby všechno nacpal zpátky do brašny.

„Už to ale nezkoušej, protože nemám chuť ani čas tě znovu chytat. Ohrozil jsem svou pozici ve městě tím, že jsem neuposlechl rozkazy a vyhodil do luftu důležitou misi, a to jen kvůli tobě. Takže pokud se chceš dát zbytečně všanc Sarye a jejím věrným krysám, nebo zatraceným, pak si běž. Tentokrát ti bránit nebudu!“ zavrčel s výbušnou divokostí Andy do obličeje a znovu ji k sobě za paže prudce přitáhl.

Možná by se bála, jenomže v tom skoro objetí, to nemělo ten správný účinek. A poprvé si uvědomila, že ji ten obr před ní už tolik neděsí.

Jak se to jen mohlo přihodit?

Nemít z něj ten samý strach co předtím?

Uvnitř jí známý hlásek napovídal, že Rod mluví pravdu. Tedy o svém vyšším poslání. Byl to pouhopouhý člověk a nebyl krutý. Znovu si jej přeměřila, aby se v předešlém přesvědčení jen utvrdila. Tenhle muž byl lidský každým coulem. A byl až nehorázně hezký a mohutný, přesně ten typ, u kterého by se Andy dokázala cítit v bezpečí.

Vzpomínky na Nata se v dalším okamžiku vrátily v plné síle a hrozily protrhnutím hradby, kterou si za ty roky pracně vytvořila. Nebyla ta pravá chvíle. Vytrhla se mu a pohlédla zpřímá do očí.

„Tak na co ještě čekáme?“ nadhodila nedočkavě. Adrenalin se jí rozlil žilami jako nezastavitelný proud řeky. Ten nelítostný, který sebou bere vše, co mu přijde do cesty.

„Drž se za mnou,“ promluvil nahořkle. Sebral bágel, hodil si ho na záda a rozběhl se pryč.

Andy se mu držela v patách.

Khorram sváděl niterní boj už od chvíle, kdy se rozhodl té dívce pomoci. Vláčet s sebou Andrianu mu nebylo po chuti ani trošičku a neodpovídalo ničemu, co mu v Helliportu přikázali. Bohužel však – dle svého mínění – neměl zbylí. Ne potom, co spatřil na jejím podbřišku. Ty kruhy a znaky poznal okamžitě. Sedmička se o ni jistě bude zajímat. I jeho samotného ve skrytu duše fascinovala, a to už hodně dlouhou dobu. Celé ty roky přemýšlel, jak a kde asi nakonec skončila. Odmítal uvěřit, že je stále ještě naživu, ale... cosi uvnitř jakoby mu to potvrzovalo.

A nyní tu byla s ním, v celé své kráse, a neustále po něm zmatečně pokukovala.

Pamatovala si ho snad?

Nejspíš ano.

Zdálo se mu, že za tu dobu, kdy ji viděl naposledy, vůbec nezešla. Byla jediným doposud známým exemplářem, který přežil spojení krve stvořitelů. Netušil ovšem, co s ní ve městě budou chtít udělat.

Zadrž jí a budou studovat?

Nebo se rovnou rozhodnou sprovodit ji ze světa?

Bylo by nejspíš příliš riskantní nechat něco takového naživu. Tak proč jen pouhá představa Andrianiny smrti mu uvnitř spouštěla bouři ničivých rozměrů? Proč to pro něj bylo nepřijatelné?

A ta nejdůležitější otázka ze všech: proč to během těch let niko-